

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R. 4

84. ÅRGANG

26. FEBRUAR

1 9 7 2

SIDE 61

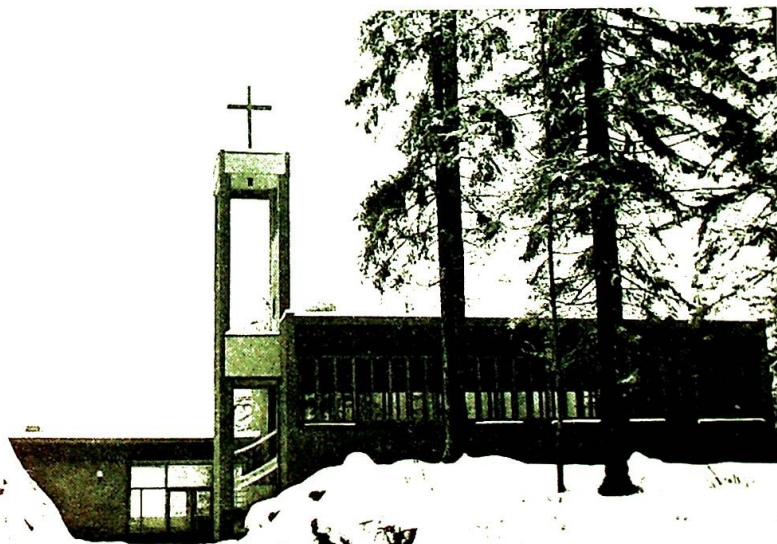
**FASTETID
MED
POLITISK
FORTEGN**

NORSKE KATOLIKKER OM E.F.

SIDE 56—58

SIDE 55

EIKELI
KIRKE
I
BÆRUM

MAURIACS

Francois Mauriac's forhold til den katolske kirke som han tilhørte til sin død, er preget av motstridende følelser. Institusjonen, hierarkiet, tendensen til å ville definere og kodifisere troen og livet, byr ham imot. Kirkens historie forarger ham. Men likevel ser han, at det er kirken som har bevart evangeliet og brakt denne skatten til menneskene ned gjennom århundrene. I dag bringer den oss i levende kontakt med Jesus Kristus, ved ordet og sakramentene.

Allerede i «Anstøtsstenen», Cappelen 1952, var dette Mauriac's anliggende. Han ville bl. a. vise hvordan man godt kan dele de ikke-kristnes irritasjon over kirken, og samtidig slutte seg til den fordi den tross alt er det den gir seg ut for å være: en kanal som bringer oss Kristi liv og nåde: «Denne stilltiende godtagelse av at nød bryter alle lover og at geistlighetens finanser bør støttes av en lønnsom fromhet, denne forretningsmessige utnyttelse av Thérèse av Lisieux, det hellige martyrbarnet, ja, hele denne menneskelige, altfor menneskelige delen av Kirken, vitner den mot den guddom som Kirken strømmer over av? Nei, og atter nei, jeg mener tvert imot!» (Anstøtsstenen, s. 26.)

Tidlig i 60-årene utga et fransk forlag en serie bøker, alle med tittelen «Ce que je crois», skrevet av fremstående representanter for grener av fransk åndsliv: André Maurois, Jean Rostand, Raymond Aron, etc. «Min tro», St. Olavs Forlag 1971, er den norske oversettelsen av Francois Mauriac's bidrag til serien, og vel for et leilighetsskrift å regne. Originalen utkom i 1962. Bokens hensikt er ikke å gi en objektiv fremstilling av troen. Den er tvert om en meget personlig beskrivelse av det som for forfatteren fortøner seg som det vesentlige i kristendommen, og det som har hjulpet ham å bevare troen. Han henvender seg ikke til vitenskapsmenn, filosofer eller teologer. «Jeg har villet svare så

enfoldig og naivt som mulig på spørsmålet: Hvorfor har du holdt fast på den religion du ble født i?» Boken er til egnet «mine barnebarn når de blir seksten år», altså mennesker som ennå søker hvor de skal stå i livet.

«Min tro» er gjennomstrømmet av takknemlighet til Blaise Pascal, som hjalp Mauriac å finne hvor han kunne stå i livet. Mer enn den institusjonelle kirke, er det Pascal's tanker som har hjulpet ham å forbli kristen (s. 70). Mauriac har også arvet en jansenistisk holdning fra læremesteren.

Mauriac opplever legemet som ånderens fiende. «Salige er de rene av hjerte» betyr for ham «Salige er de kyske». I evangeliet er «et rent hjerte» et langt mer grunnleggende og omfattende begrep enn som så. Den jansenistiske arv viser seg videre i Mauriac's kretsen om synd — han skriver også et kapittel om djevelen — og boken har til tider karakter av en synsbekjennelse. Men synden har for Mauriac sin gledelige side: «Et menneske som tror at han er en synder, som føler seg som en synder, står allerede på terskelen til Guds rike.» (S. 13.) Synden viser ham dimensjonene i Kristi kjærlighet: «Du er elsket slik som du er — nøyaktig som du selv, når du elsker en annen, iblant kan bevegtes av det verste i ham. Hans feil tiltrekker deg mer enn den dydige dyd. Slik elsker skaperen sin skapning . . .» «Jeg tror at jeg blir elsket, slik som jeg har vært, slik som

jeg er, slik som mitt eget hjerte ser og dømmer og fordømmer meg.»

Samfunn, fellesskap, er nøkkelord i kirkens selvforståelse fra den første tid. Mauriac betrakter seg selv som en ensom mann, også i forholdet til sine medkristne. Ensomheten «ville ikke engang ha blitt det minste berørt av den menneskelige og religiøse kontakt med andre kristne. Denne ensomhet er medfødt hos alle mennesker, men hos et menneske av min legning er den alltid til stede i bevisstheten, den er sentrum i min skjebne, selve kjernen i mitt liv som forfatter, troende og katolikk». Ensomhetsfølelsen blir sterkere, ved at han er opprørt over enkelte katolikkers holdning til den franske krig i Algerie. «Brødre, men fiender», kaller han dem. Kirken som institusjon har mest skuffet ham: «. . . det kolossale, uunngåelige romerske byråkrati . . . (hadde) til slutt overbevist meg om at alt jeg håper på, at det jeg hadde ventet av kirken, alltid skulle bremses, at jeg ustanselig skulle oppleve at helgener påny måtte tenne en liten flamme som

Vi gjentar for
sikkerhets skyld:

HUSK ÅRETS
NORDISKE
FASTE-
AKSJON!

Postgironummeret til

Caritas Norge er

20 20 88

TRO

E.F.

ble slukket så fort den ble tent.» (S. 91.)

Mauriac er trofast mot kirken fordi han ser at den tross alt har bevart den skatt som er den betrodde: budskapet om frelse ved Jesus Kristus: «Og takket være kirken er et bestemt ord nådd frem til oss, ikke som noe fortidig, men som noe virksomt og levende: *Dine synder er deg tilgitt. Dette er mitt legeme som gis for dere.* Hva har det å si for meg om rørene er gamle og til dels tilstoppet, så lenge disse to ord renner gjennom dem?»

«Min tro» kan sees som en håndrekning til alle som tar anstøt av kirkens altfor menneskelige side. Den vil også virke befriende på enhver som frykter «meningstyranni» fra kirkens side: François Mauriac er katolikk så god som noen, men hans personlighet og hans meninger er særpregete og enestående, som Sigrid Undsets var det. Boken er oppbyggelig i ordets egentlige forstand, i det den gir leseren lyst til å styrke og fornye sitt eget forhold til Kristus.

Forfatteren avslutter boken med forhåpningsfulle ord. Johannes XXIII har nettopp åpnet det annet vaticankonsil. Den aldrende Mauriac aner, at kanskje en dag skal også den synlige kirke svare til hans forventninger: «For første gang siden min ungdom manifesterer ånden seg synlig, i hvert fall for mitt vedkommende. Den eneste kraft som kan overvinne de sterkeste bremsene, sitter idag i Rom. Petrus er ikke lenger en olding som lever isolert, om ikke innestengt av sine oppvartere. Jeg ser ham nu omgitt av alle sine barn, selv dem som hadde forlangt sin del av arven og var kommet bort fra ham. Og se, han uttaler intet anatema lenger, han forbanner ikke . . .»

Pater Raulins oversettelse har høstet fortjente lovord.

A. F.

FORSIDEBILDET

Den nye kirken i Bærum, Eikeli, kom i bruk sist søndag. Bildet ble tatt et par dager tidligere av en av NTB's fotografer.

Noen kloke hoder vil sikkert skake betenkt fordi vi i dette nummeret gir ganske bred spalteplass (etter våre beskjedne mål) til innlegg fra to norske katolikker om EF — det europeiske fellesskap som det norske folk i inneværende år skal si ja eller nei til i en folkeavstemning. Det er årets politiske spørsmål, og enkelte vil vel synes at vi her tukler med et ømtålelig og brennbart emne. At de to trosfellers meningsutveksling bare vidner om splid — noe vi liksom har nok av fra før.

Undertegnede håper at man kanskje kan se saken fra en mer positiv vinkel. Det er selvfølgelig, blant oss som andre steder, i øyeblikket meningsforskjell og en viss usikkerhet om denne saken — det skulle nå også bare mangle. Det som derfor trenges mer enn noe annet er informasjon. Og en rolig samtale. Norske katolikker sogner til mange politiske partier nå til dags og har dermed forskjellige syn på EF — vi trer ikke frem som en liten, fasttømret gruppe i et slikt spørsmål. Det vi kan gi vårt bidrag til er imidlertid blant annet nevnte ro. Vi må her som i andre ting forsøke å respektere hverandres rett til å ha et annet syn på en rekke ting, for eksempel på EF. Og vi må ønske en samtale på tvers av skillelinjene, uten løse slagord og opphissede påstander og fakter.

Dette kan vi udmerket godt starte med blant oss selv.

Dagens stoff er ikke på noen måte ment som et klarsignal for en videre og almindelig debatt i ST. OLAV's spalter om EF. Andre emner ligger oss visst nærmere, religiøst og kulturelt. På den annen side: EF-spørsmålet berører problemer som — såvidt jeg forstår — har tilknytning til Kirkens tanker om menneskenes fellesskap, innbyrdes avhengighet og forpliktelse.

Det alene forsvarer i høy grad at vi ihvertfall en eneste gang åpent drøfter også dette problem — for og imot.

A. R.

NR. 4

■ Vi har — foruten portrettene av de to debattanter — brukt to bilder til artiklene på de neste sider om E. F. På side 57 gjengir vi klipp av britisk presses overskrifter da Storbritannia tok det avgjørende steg inn i fellesskapet — på side 59 bringes et bilde fra Brussel med generalsekretariatets veldige, stjerneformede kontorbygning.

■ Klovnen (på side 60) blir tilbake i tiden og finner frem ST. OLAV's notis om folkeavstemningen i 1905, stemningen og slikt. Det har, som han sier, altså hendt før at redaksjonen har rørt ved store, politiske spørsmål — såvidt man kan se uten særlig skade.

■ Likevel er Kirkens forhold til politikk (det skal vi også notere) noe ganske spesielt — om det snakker pater Arno Gerritsma på side 62. (Artikkelen «OM LYS OG SALT».)

Stortingsmann Lars Roar Langslet:

JA TIL

dristighet nok til å dele drømmen, også her i Norge. Men nå, da den er blitt virkelighet? Nå, da deltagerlandene i dette samarbeidet forlenget har høstet entydige erfaringer om de store fordeler det har gitt hvert enkelt land? Nå er det plutselig i manges øyne blitt den visse undergang for Norge å gå med. Nå bør vi holde oss på fornem avstand fra de land som det i hele etterkrigstiden har ligget oss nærmest å samarbeide med.

Jeg har en dyp og intens mistillit til de krefter som prøver å spre slike katastrofale vrangforestillinger. De som hisser opp folk til å tro at Norge som partner i et slikt samarbeid vil drukne i monopolkapital og forurensninger, svinepest og katolisisme, fremmedarbeidere og rødvin, kan sandelig ikke være fryktsomme for historiens dom. De gir i sannhet et egenartet bidrag til fred og samarbeid i den verdensdel hvor vi hører hjemme, og har de største muligheter for å gjøre en byggende innsats. Minst av alt kan jeg forstå dem som var glødende talsmenn for dette samarbeid dengang de Gaulle var den toneangivende politiker, men som fordømmer det like glødende idag, da fredsprisvinneren Willy Brandt er den samlende skikkelse i Fellesskapet.

Om noen måneder skal det norske folk si sin mening om Norge bør bli medlem av Det Europeiske Fellesskap (EF). I formen blir folkeavstemningen rådgivende, i praksis blir den avgjørende. Det blir et viktig valg. Mange sier: Dette er for innviklet for meg, jeg får visst la være å stemme. Etter min mening er det en umoralsk holdning. Demokratiet forutsetter at hver kvinne og mann føler ansvar for spørsmål som har så dyptgripende betydning for vårt folks fremtid. Alle må se det som en plikt å veie hva vi samlet sett er best tjent med: å gå inn i et forpliktende samarbeid, med de omstillinger vi vet det betyr — eller å holde oss utenfor, med de enda større omstillinger og den usikkerhet som det betyr.

For først av alt skal vi være klar over dette: Det nytter ikke å si at vi har det så bra som vi har det, hvorfor skal vi da satse på noe nytt og usikkert? Vi har ikke valget mellom den gode, gamle ordning og noe nytt og uprøvet. Vi vet at den markedsordningen som nå i 13 år har vært rammen om vår økonomiske vekst og fremgang, vil falle bort. Vi må i alle tilfelle satse på noe nytt. Vi kan ikke klare oss uten en form for tilknytning til et utvidet europeisk marked. Mesteparten av vår eksport går til disse landene. Hvis vi ikke tok hensyn til denne enkle kjensgjerning, ville vi risikere sammenbrudd. Fem regjeringer, et betydelig flertall på Stortinget, og våre største arbeids- og næringsorganisasjoner har gjennom de siste 10 år hevdet at fullt medlemskap er den form for tilknytning som best kan trygge våre nasjonale interesser. Idag kjenner vi vilkårene. Vi har valget mellom medlemskap, som jevnbyrdig partner i et utvidet europeisk samarbeid — og ett eller annet ukjent og usikkert alternativ, som ikke engang de innbitte motstanderne kan bli enige om å skissere.

Drømmen om et fredens og samarbeidets Europa er omsider blitt politisk virkelighet. Tre store land, som gang på gang har støtt sammen i blodige oppgjør, samler kreftene om å bygge dette nye Europa — Frankrike, Tyskland og England, side om side med en rekke mindre land, som aldri har hatt rikere muligheter for å være med på å forme vilkårene i sin egen verdensdel. Det er noe revolusjonerende nytt som her skjer, i en verden som ellers er et mistrøstig syn av splittelse, hat og krig. Dengang det ennå var en drøm, var det mange som hadde

Hva er hensikten med det samarbeid som bygges opp i Europa?

Hensikten er å gjenreise Europa fra splittelse, kriser og nasjonal selvhevdelse, å legge grunnlaget for stabil vekst og sosial utvikling, og å samle kreftene om ansvarlige løsninger av de voksende fellesproblemer som ingen stat kan løse alene. Det første jeg nevnte, er allerede skjedd. Splittelsene tilhører fortiden. Markedssamarbeidet har lagt et felles grunnlag for økonomisk trygghet og vekst, som igjen gir midlene til storstilte samfunnsreformer. Men det viktigste i fremtiden er å bringe inn under ansvarlig, politisk styring de voksende fellesproblemer. Det gjelder å fjerne årsakene til økonomiske kriser som skaper arbeidsløshet, uhemmet prisstigning og valutaforstyrrelser med alvorlige følger for det enkelte land. Det gjelder å gjøre slutt på forurensninger og forsøpling, og verne natur og miljø. Det gjelder økt innsats for å fremme økonomisk vekst i de fattige land. Det gjelder et felles opplegg for å utvikle de tilbakestående regioner i vår egen verdensdel. Det gjelder arbeidet for forsoning og avspenning mellom Øst og Vest.

Alt dette er oppgaver som ingen stat — stor eller liten — kan løse på egen hånd. Det krever forpliktende samarbeid, mer forpliktende enn de løse samarbeidsmønstrene som hittil har preget mellomfolkelig arbeid. Men det radikalt nye ved EF-samarbeidet er at dette skjer i former som lar det enkelte land beholde sin selvstendighet, med hver sin nasjonale egenart, og med utstrakt råderett over indre anliggender. Det er tale om et intimt samvirke mellom selvstendige stater. Det har ingenting med en «union» eller «forbundsstat» å gjøre.

I dette ligger også svaret på de velkjente påstandene at EF vil uthule vår suverenitet, og at vi vil bli styrt av «byråkratiet i Brussel». I praksis vil vi beholde det aller meste av vår råderett som idag. Kommunestyre, fylkes-

EUROPA

ting og Storting kommer til å fungere som hittil. For store områder av norsk politikk vil medlemskap i EF ikke få noen direkte virkninger (f. eks. sosialpolitikk, distriktspolitikk, utdanningspolitikk). På det økonomiske område vil vi måtte holde oss til endel spilleregler og rammebestemmelser som samarbeidet bygger på, men vi kan fortsatt bruke de aller fleste virkemidler som norsk økonomisk politikk i dag anvender. Hovedhensikten med fellesreglene (f. eks. at man ikke skal drive forskjellsbehandling mellom egne landsmenn og innbyggere i andre EF-land) er at ethvert medlemsland skal avholde seg fra noe som kan skade et annet medlemslands interesser.

Men spørsmålet om norsk suverenitet stilles i klareste relieff når det gjelder de fellesproblemene jeg nevnte. Det dreier seg her om å få styring over krefter som vi idag har meget små muligheter for å influere på. Med andre ord: Det gjelder å bringe dem inn under suverenitet. Denne suverenitet skal vi utøve sammen med andre, i et samarbeid hvor alle viktige avgjørelser krever enstemmighet. Formelt er dette naturligvis å «overføre» suverenitet. Men i virkeligheten er denne rett til medbestemmelse en utvidelse av vår suverenitet. Bli vi derimot stående utenfor disse organene, har vi ingen muligheter for medbestemmelse — og da er det liten trøst at vi ifølge våre egne papirer er suverene.

Noen hevder at å gå inn i EF er det samme som å prising seg en samfunnsform hvor effektivitetsjag og rasjonalisering skyver alle menneskelige verdier til side. Vi vil få avfolkning av distriktene, veldige kapitalkonsentrasjoner, større sosial ulikhet og flere nerveproblemer, blir det sagt. De nerveproblemer som disse løsaktige spådomskunstnerne mener å se, befinner seg fortrinnsvis hos dem som driver denne agitasjon. Det var de samme som spådde, da vi gikk inn i EFTA, at vi ville havne i en «ny istid» og «under jungelens lov». Enhver kan bedømme deres troverdighet.

Sannheten er at over hele Europa går det idag en mektig politisk bølge som arbeider for desentralisering, og for prioritering av miljø- og trivselsverdier. Det er ingen norsk oppfinnelse. I EF har denne nyorientering gitt seg sterke uttrykk i opplegg for en felles distriktsutbyggingspolitikk, industripolitikk og miljøvernpolitikk.

Våre egne muligheter for å satse sterkere på disse områdene, bygge ut distriktene, gjøre helsetjenesten bedre, reformere vårt utdannessystem osv. henger nøye sammen med yttevnen i norsk økonomi. Det er hevet over tvil at våre viktigste eksportnæringer — industri og skipsfart — vil ha store fordeler av norsk medlemskap, og tilsvarende store problemer om vi ikke kommer med. Vi har en mer utadvendt økonomi enn de fleste land, og er derfor sterkt avhengige av gode avsetningsvilkår. For våre to problemområder, jordbruk og fiske, har vi fått særordninger og sterke politiske garantier, som tilfredsstillende ethvert rimelig krav om beskyttelse.

Ut fra en samlet vurdering er jeg ikke i tvil om at det vil tjene våre interesser best, gi oss de beste utvik-

lingsmuligheter, og den sterkeste garanti for vår nasjonale sikkerhet, dersom vi satser på et samarbeid som er en forlengelse og utvidelse av vår tilknytning til den vestlige verden. Etter min mening er valget lett. Jeg kan nemlig ikke se hva vi ellers skulle velge. Jeg ville aldri kunne anbefale et «alternativ» som kan gjøre Norge til en isolert og svekket stat, med vaklende økonomi, usikre arbeidsplasser og utrygg plasering i verdensbildet.

FRANSISKUSHJELPEN

Fransiskushjelpen er en nødhjelpsorganisasjon som gir midlertidig hjelp til eldre, syke og ensomme i Oslo.

Medarbeiderne er rekruttert blant katolikker, fra husmoralagene og andre interesserte.

Fransiskushjelpen disponerer også en fast ansatt sykepleier m/bil, som er lønnet av Den Norske Frimurerorden.

Vi har stor pågang fra eldre som trenger håndsrekninger til det aller nødvendigste. For to år siden sendte vi ut en henvendelse for å få nye medarbeidere som ville gi litt av sin tid til vår nødhjelpsarbeid. Vi fikk dengang tilslutning fra flere som har vært oss til stor hjelp, men nå må vi atter fornye oss litt.

Hvis De har anledning til å avse noen timer av og til og er villig til å gi en håndsrekning i nødsituasjoner, vil vi be Dem melde ifra til oss. Våre oppgaver er varierte, vi trenger både menn og kvinner. Det kan gjelde vedbæring, trappevask, å gå ærend, matlaging, lettere rengjøring osv. Det kan også være nødvendig med tilsyn og besøkstjeneste.

Fransiskushjelpen er nå knyttet til det nyopprettede «Telefonkontakt» og vi trenger også mennesker som er villig til å ha regelmessig telefonkontakt med ensomme som er uten familie. Dette vil kanskje spesielt passe for eldre.

Hvis De kan avse noe tid for andre, så vær så snill å ringe eller skrive til oss. Vi får daglige henvendelser fra sykehus, sosialkontorer og private om mennesker i nød og vi vil så gjerne kunne gi en første hjelp.

Alle nye medarbeidere vil få innbydelse til et møte for å bli orientert om Fransiskushjelpens virksomhet og retningslinjer for arbeidet.

Vennlig hilsen

FRANSISKUSHJELPEN

Ruth Holm. Kåthe Tollefsen. Brita Paus.
Karen Sundt. Gudveig Barra.

Forskningsstipendiat Bergljot Nygård

NEI TIL FELLES

sjettet. Bare i Paris-området er det en halv million slike arbeidere, og vi kan som kristne ikke avskrive disse menneskenes rettmessige krav på rettferdig behandling ut fra det argument at de ikke kommer fra EF-land, og således ikke er vårt problem. (Kfr. regjeringens brosjyre om sosialpolitikken i fellesskapet.)

Pendlere fra et EF-land til et annet burde det bli få av, da man har en lovfestet rett til å ta familien med seg og bosette seg i det land man arbeider. Men så står det i den samme loven at arbeidstakeren bare kan ta familien med seg *hvis han kan skaffe den like god bolig som landets egne arbeidere i samme område*. Når man så vet at boligutgiftene i et pressområde som Hamburg ligger på 2400 kr. pr. måned, og at nybyggingen ligger langt under prosjektert behov, er det lett å se hva som skjer: vandrearbeiderne blir boende i brakkebyer langt fra familiene sine. En slik politikk *produserer sosial-klienter*, og hundretusener av familiers velferd ofres for Roma-traktatens «friheter».

Hvordan vil et utvidet EF som stormakt virke inn på en meget sårbar menneskehet?

Fellesmarkedet er et faktum. Det aktuelle spørsmålet gjelder om det bør bestå av 8, 9 eller 10 stater fra 1973. Derfor er enkelte argumenter i debatten uaktuelle, som spørsmålet om krig eller fred i Vest-Europa. Tyskland, Frankrike og Italia er allerede så intimt knyttet til hverandre økonomisk og politisk at et norsk medlemskap fra eller til ikke kan påregnes å ha noen virkning på «freden» dem imellom.

Men skal vi ta stilling til noe så alvorlig som et bindende, uoppsigelig medlemskap i en politisk og økonomisk union, er det både nasjonaløkonomiske, politiske og ideologiske problemer som melder seg.

Om det økonomiske vil jeg bare henvise til EF-tilhengeren Erik Brofoss som fastholder at han ikke kan si om Norge vil vinne eller tape i kroner og øre på et medlemskap. (Arbeiderbladet jan. 1972.) Men når det gjelder *fordelingen* av nasjonalproduktet kan vi si noe om konsekvensene: De som idag tjener godt vil komme opp på EF's enda høyere inntektsnivå, mens de lavtlønte vil få en langsommere lønnsutvikling, slik det skjer i EF-landene. Dessuten vil alminnelige lønnstakere, som det er flest av i dette landet, få en gjennomsnittlig økning av husleien på 1500 kroner i året p.g.a. «harmonisering av diskontoen» som må opp på EF-nivå hvis vi vil unngå kapitalflukt under Roma-traktatens «frie kapitalbevegelse».

Den «frie bevegelse av arbeidskraften» vil øke fraflytting fra utkantstrøk og øke tallet på pendlere for å tilfredsstille behovet for arbeidskraft i pressområdene. Vi må være klar over at hver tiende arbeidstaker i EF må skifte arbeid innen 1980 p.g.a. strukturrasjonalisering. Denne gigantiske folkevandringen, som er større enn Folkevandringstidens, produserer enorme sosiale og kulturelle problemer for de menneskene det gjelder. Folkeskolens hjelpeklasser er sprengt av vandrearbeidernes mistilpassede barn, og i Bryssel innrømmer man nå åpent at «gjestarbeidere fra tredje land» utgjør Fellesskapets største sosiale problem. Men disse arbeiderne omfattes ikke av trygdeordningene fordi de kommer fra land utenfor EF, og kommer derfor heller ikke med på sosialbud-

Et problem jeg som veterinær kjenner til er tilsetning av fremmedstoffer i matvarer. På dette felt har Norge siden krigen måttet drive en kontinuerlig kamp for å påvise og forby stoffene etterhvert som særlig tysk industri har introdusert dem. For hygienikere ville det bli en letelse å komme inn i EF, da man der har felles regler for hvilke stoffer som kan tilsettes mat som omsettes innen området. Jeg har lest EF's liste over tillatte og forbudte stoffer, og finner for hvert avsnitt setningen: «Forordningen gjelder ikke for eksport til tredje land.» Det er opplagt at mennesker som bor utenfor EF tar like stor skade av forbudte stoffer som oss andre, men det er mer å tjene på å eksportere skadelig mat, og hvis kundene er så dumme at de kjøper den, er vi uten skyld. Er vi det?

Denne saken illustrerer EF's kortsiktige lønnsomhetstankning. Det samme gjelder kampen mot industriell forurensning: Den nederlandske økonomen Jan Tinbergen har fremsatt en plan for lokalisering av verdens industri der *industrier med høy forurensningskomponent flyttes fra i-land til u-land*. Dette gir jo en kortsiktig avlastning for det overbefolkede Europa, men teknologene har glemt at jorden er rund, og at vi må dele den samme atmosfæren.

En sterkt forurensende industri er Mellom-Europas produksjon av elektrisk kraft ved forbrenning av olje. FN's økonomiske kommisjon for Europa har i mange år arbeidet med en plan for øst-vest-europeisk elektrisk samkjøring: med forholdsvis små utgifter til kabler og omformere kan man dra nytte av at forbrukstoppene i øst og vest har en tidsforskjell på opptil fire timer p.g.a. den geografiske avstanden. Den økonomiske verdien av dette tiltaket er anslått til 6 milliarder dollar pr. år. Bortsett fra den økonomiske innsparingen er planens fredsskapende effekt åpenbar, men motstand fra Nederland/Englands oljeselskap Shell som frykter mindre avsetning på kort tid, har gjort tiltaket umulig. (Samtiden nr. 10-71.) Når vi dessuten vet at verdens oljeforbruk vil tømme ressursene innen år 2000, og at olje er en mulig

MARKEDET

næringskilde for mennesker, er en slik sløsing skremmende.

Etter Mansholtplanen skal Europas jordbruksareal reduseres med 5 millioner mål innen 1980. Slik vil en betydelig del av fruktbart land legges ut til industri, trafikkmaskiner og boligfelt, og de kan aldri siden gjenvinnes for matproduksjon. Det hjelper ikke en sulten menneskehet at produksjonen av deodoranter og campingvogner øker, samtidig som verdens allerede begrensede areal for intensivt jordbruk skrumper inn.

Disse problemene med ressurser og forurensninger var ikke så påtrengende da Roma-traktaten ble konsipert midt i 50-årene, men vi vet at Romatraktaten i motsetning til andre grunnlover som gjelder «evig», ikke har klare regler for sin egen revisjon. Derimot sier § 5 at medlemsstatene «skal avholde seg fra alle tiltak som kan sette gjennomføringen av denne traktats målsetting i fare».

På grunnlag av denne regelen ble Italia nektet å nasjonalisere kraftverkene sine — et tiltak som Italias høyesterett ga grønt lys for, men som Europadomstolen torpederte.

Og den vest-tyske forbundsregjeringen planla sommeren 71 å innføre en miljøvernlov om blyreduksjon i bensinen, men fikk et «strengt fortrolig brev» fra EF-kommisjonen som ikke kunne godta en lov som ga «konkurransforvridning» for fransk og italiensk bilindustri! (Morgenbladet 13/7—71.)

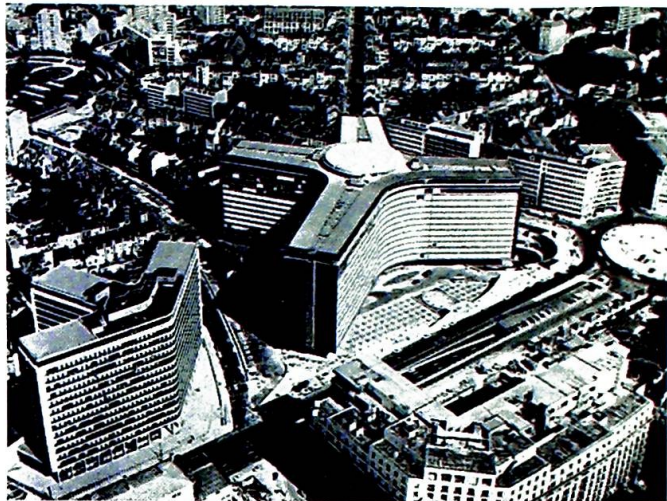
Norge blir truet med nasjonal bankerott hvis vi «blir stående på gangen i Europa». Etter de aller dystreste spådommene for vår økonomi utenfor EF vil vårt nasjonalprodukt øke en halv prosent langsommere pr. år. Hvis vi som mål for den almene lykke i landet satte at hver husstand hadde to biler, så ville vi nå dette målet den 1. januar 1980 *innenfor* EF, men måtte vente til den 1. mars samme år, *utenfor*. Hele tiden forutsatt at dommedagsprofetene fikk rett — det mulige utslag er nemlig like stort (eller lite) den andre veien!

Vi har altså råd til å «stå utenfor» slik Sverige, Finland, Island, Østerrike, Sveits og Portugal kan det.

Norge har idag Europas minst urettferdige inntektsfordeling. Dette skyldes en politikk som på avgjørende punkter divergerer fra Roma-traktatens, og denne politikk ønsker vi å beholde. EF's politiske verdimålestokk er ikke vår.

Et utvidet EF vil fryse fast økonomiske og politiske blokkdannelser i øst, vest og syd, og samtidig bidra til å svekke FN — verdens eneste samfunn av suverene stater på like fot. Det er først og fremst der vårt forpliktende internasjonale samarbeide bør foregå.

Før jul undertegnet Norge sammen med de andre nordkalott-landene en avtale om fredning av vintersilden. Det var en ubehagelig beslutning å ta, men vår økologiske viten fremtvang en løsning. Og det var suverene stater, små og store, med meget ulike politiske systemer som kom til enighet. Det lar seg gjøre!

I en barnespalte i en avis sto forleden følgende innlegg:

«Hvorfor lever vi? Jeg kan ikke skjønne meningen med livet. Vi bare ødelegger livet. Jeg så på utenriksmagasinet — det er ingen vits i at mennesker lever, de bare ødelegger seg.»

Slik er vi blitt fordi vi har latt oss forlede til å tro at vi må leve under jungelens lov, at utviklingen forlanger større enheter, at arbeidskraft er en vare som er mer mobil enn kapitalen.

I desember ifjor sa Englands forrige handelsminister: «Jeg kunne gå inn for EEC hvis jeg eide en eksportforretning i London, ikke tenkte på dem som bor utenfor byens grenser, og ikke så lenger frem i historien enn 10 år.»

Vi skal ta vår beslutning ved inngangen til en epoke da det mer enn noen gang før i menneskenes historie blir viktig å veie blind produksjonsøkning mot en fornuftig husholdning med ressurser og miljø.

En politisk filosofi som opererer med «menneskemateriale» som produksjonsfaktor og bruker folkevandringer og arbeidsløshet som reguleringsmekanismer, forekommer meg umulig å forene med det menneskesyn vi kristne bekjenner oss til: hvert menneske er en unik hendelse, og eier Guds kjærlighet. Det er menneskemasser i verden, men det finnes *intet* masse menneske.

«Hovedøya 1947»

ST. OLAV gjenga i forrige nummer en del bilder fra et katolsk stevne på Hovedøya i 1947. Pr. telefon og brev har flere lesere etterpå fortalt hvem den i første omgang ukjente herre på ett av bildene var: arkitekt Gerhard Fischer. Arkitekten holdt foredrag der ute under stevnet.

RED.

ST. OLAVS REDAKSJON

TELEFON 20.72.26
eller 28.01.04.

En kløvn

«Ugens store begivenhed var folkeafstemningen søndag.»

Slik begynner en fyldig notis i ST. OLAV den 18. august 1905 sin omtale av datidens store folkeavstemning — om unionen med Sverige.

«Dagen blev en national festdag av første rang. Her i byen var det et liv som paa en 17de mai, og rundt om i landet har ifølge de indløbne efterretninger begeistringen og høitiden været endnu større end paa grundlovsdagen. Gaderne var fulde af folk den hele dag, sang og musik om middagen ved universitetet og paa festningspladsen. Tilstromningen til urnerne var størst om formiddagen, det var som en ikke riktig turde glæde sig og holde fest, før han hadde sagt sit «ja» til fædrelandets frigjørelse. Et par aviser havde sørget for, at udfallet af afstemningen rundt om i landet kunde læses udenfor de respektive redaktioner, efterhaanden som efterretningerne derom indløb. Her samlede der sig utover aftenen store masser af interesserede tilskuere, der med levende begeistring hilste de mangfoldige «ja'er» som resultatene udviste . . .»

Fra nummer til nummer det året fulgte den ærverdige redaksjon utviklingen i unionsstriden — helt frem til folkeavstemningen. Det beroliger oss en smule.

Jeg mener: om nå noen klager over at vi i 1972 rører ved politiske spørsmål i disse egentlig fredelige spalter.

Det har hendt før, uten skade.

Det gjaldt bare å holde balansen og ikke ville strid, men en ærlig beslutning basert på sakens fakta.

I ST. OLAV i 1905 sto det under notisen om folkeavstemningen en notis fra Østerrike: «Kong Edvard af England har mødt keiser Frans Josef i Ischl. Møtet var hjerteligt, men det vil neppe faa nogen betydning i politisk henseende.»

Og se: vi er heller ikke ute efter å spille «nogen betydning».

Vi forsøker bare å vise at to motstandere kan snakke sammen uten å skrike og fekte.

ST. OLAV

KATOLSK
TIDSSKRIFT

Årsabonnement kr. 40,—

En av vår tids store katolske teologer, tyskeren Karl Rahner fotografert under et innlegg han nylig holdt.

LESERBREV:

Om Spania

Herr redaktør!

I tilknytning til Deres nyhet om Spania i St. Olav nr. 2 (29. januar d.å.) ønsker jeg å bemerke følgende:

I følge en notis i avisen «La Vanguardia» sommeren 1970 fikk en spansk biskop den gang en månedlig godtgjørelse fra staten på kr. 500,—, dvs. kr. 6000,— i året. Til sammenligning kunne man forleden lese i Aftenposten at den årlige gasjen for sognepresten i Vadsø er fastsatt til ca. kr. 60 000,—. Den spanske stat gir også godtgjørelser og støtte både til bispedømmene, sekulærprestene, de forskjellige ordenssamfunn og kirkene. Men man kan ikke derfor trekke den slutning at Kirken bæres av staten, slik tilfellet er i Norge. Bispedømmene må selv bære utgiftene til utdannelse av prester i seminarene, reising av nye kirker (hvilket for det meste bekostes av sognebarna) osv. Økonomien er i dag anstrengt i flere spanske bispedømmer.

På den annen side behøver regjeringen ikke å føye seg blindt etter hierarkiets påbud. Etter det II. Vatikankonsil er kristen pluralitet innen enheten alminnelig akseptert.

En ting som ikke er kommet frem i Deres artikkel i nr. 2 er at enkelte av regjeringsmedlemmene tilhører legmannsorganisasjonen «Opus Dei», en katolsk bevegelse som prøver å være det kristne salt i massen, og som arbeider etter pragmatiske metoder.

Vennlig hilsen

Robert Segura.

Cartias Norge

har postgiro

20 20 88

Fra «Katolsk Forum»:
FASTETID MED
POLITISK FORTEGN?

Fasten er over os igen. Omvendelse, anger, bod. Det er sikkert godt, at dette budskab gentages hvert år, for det udtrykker noget så centralt i kristendommen, at vækkelsesbevægelser gerne finder deres kraft i den enkelte: Indrøm du er en synder! Tag imod Jesus som din frelser! Den personlige omvendelse, den personlige frelse: mange er blevet nidkære kristne på det — kristne, der er ivrige efter at «vidne» for andre og omvende dem, men ofte lige så ivrige i praktisk næstekærlighed. Imidlertid gælder deres indsats i næstens tjeneste som regel kun de enkelte mennesker. Spørger man dem om evangeliets samfundsmæssige og politiske aspekt, svarer de for det meste, at samfundet kun kan ændres til det bedre gennem en mentalitetsændring hos den enkelte (omvendelse); direkte politisk aktion er ikke de kristnes opgave qua kristne; hvad samfundets «tabere» angår, så skal de kristne selvfølgelig tage sig af dem i næstekærlighed.

I den anden ende af spektret har vi de kristne, der er stærkt engageret i det sociale og det politiske. De beskylder de andre for at være ensidige i deres forståelse af evangeliet. Har præsterne ikke prædikeret omvendelse i århundreder — og hvad har de opnået andet end at prædige kirkerne tomme? I vor tids «globale landsby» er der brug for noget andet end en individualistisk kristendom. Alle vegne kæmpes der mod kolonialismen og/eller pengeimperialismen. Der gøres oprør mod race-diskrimination. De fattige masser kræver en retfærdig fordeling af

de materielle goder. De umyndiggjorte samfundslag vil have medbestemmelse og medansvar. Under disse forhold er det eneste troværdige kristne vidnesbyrd en forkyndelse af evangeliet som et socialt, et politisk, ja, et revolutionært budskab om frihed, lighed og broderskab. Og for ikke at blive ved kønne ord bør de kristne solidariser sig med de fattige og forfordelte og tage aktiv del i den politiske kamp for at skabe et mere retfærdigt og humant samfundssystem.

Det er klart, at ingen af parterne har ret, såfremt de mener, de har monopol på tolkningen af evangeliet. Evangeliet lader sig jo ikke rubricere efter tidsbestemte kategorier.

I den aktuelle situation kan den ene part måske alligevel have mere ret end den anden?

Spørgsmålet om kirkens politiske ansvar var et hovedemne ved den sidste bispesynode i Rom. Efterhånden som kommentatorerne har fået tid til at sætte sig grundigere ind i dens akter, viser det sig, at der trods mange vanskeligheder dog blev opnået resultater af betydning på dette felt. Bl.a. har følgende fået hierarkiets blå stempel:

Uretfærdigheden i verden skyldes ikke alene menneskenes synder, men også den måde, hvorpå verden styres; der findes en struktural og institutionaliseret uretfærdighed navnlig på det internationale plan. Menneskets frigørelse kan derfor ikke betragtes udelukkende som et spørgsmål om «metanoia» (indre, åndelig omvendelse), men omfatter de ydre levevilkår, der jo ofte hindrer virkeliggørelsen af en fuldtud menneskeværdig tilværelse.

Kristen opdragelse kan ikke længere nøjes med at videregive traditionelle værdier, men må stille mod en bevidstgørelse og optræning i kritisk holdning over for de forskellige samfundsformers strukturer og værdiskalaer.

Social fornyelse er et væsentligt element i den pastorale gerning på alle niveauer og må derfor få sin plads i liturgien og ordets forkyndelse.

Fasten: besindelse, bod og bedring. Måske skulle vi i år lytte til Roms røst og ransage vor samvittighed med hensyn til vores sociale ansvar og politiske indsats!

L. O. D.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER	Stille messe	Høymesse
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 20 72 26. Sogneprestkontoret 20 7244	9.00 9.45 og 19.00	11.00
St. Hallvard kirke, Franciskanerne, Enerhauggt. 4, tlf. 67 23 83	8.35 18.00	11.00
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	9.00 10.00 18.30	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	9.00	—
Grefsen kapell, Glads vei 23, tlf. 212355	11.00	9.30
Lunden kloster, Øvre Lunden, tlf. 212587		10.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 22 209	8.00	10.45
BERGEN: St. Paul kirke, Christiesgt. 16, tlf. 21 54 10	9.00 19.00	11.00
Vår Frue kirke, Helleveien, tlf. 25 73 53 - 25 77 07	9.30	—
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 11 438	9.00	11.00
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgt. 113, tlf. 23 751	8.30	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haralds gt. 21, tlf. 23 195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresias kirke, Vesterngt. 5, tlf. 21 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3, tlf. 24 225	8.00	11.00
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: St. Mikals kapell, Ryggeveien 24, tlf. 51 038	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverres gt. 26, tlf. 50 793	8.30	11.00
SARPSBORG: St. Olavs kapell (1. og 3. søndag) O. Haraldssonsgt. 49, tlf. 53765	17.30	—
STABEKK: Maria kirke, Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.30 19.00	10.45
Veståsen kapell		9.30
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	8.00	10.45
TØNSBERG: St. Olavs kirke, Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949	8.00	10.45
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2, Biskopen og prestegården tlf. 21 214	8.45 19.00	11.00
St. Elisabeth hospital, Ila tlf. 21 670	6.15	—
KRISTIANSUND N.: St. Eysteins kirke, Flintegt. 5, tlf. 72 779	8.00	11.00
LEVANGER: St. Torfinns kirke og St. Eysteins sykehjem, Jernbanegt. 29	8.30	11.00
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00
ÅLESUND: Vår Frue kirke, Nørvesund, tlf. 37 558	8.30	11.00
TROMSØ: Vor Frue kirke, Storgt. 94, Biskopen og prestegården, tlf. 3604	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 50, tlf. 81 050	6.20	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 81 783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael kirke, Salsgt. 52, tlf. 11 447 (1. VII—31. VIII)	19.00	11.00
St. Elisabeth Institutt, tlf. 11 392)	8.00	
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 61 501	8.00	10.30

SOM LYS OG SALT

Av PATER ARNO GERRITSMÅ

Det påstås at Kirken siden Middelalderen har tapt atskillig terreng når det gjelder ytre makt og innflytelse. Denne påstand er sikkert ikke ubegrunnet. Vi kjenner til perioder i historien hvor paven var fryktet vel så mye som keiseren. Vi kan endog lese om en tysk monark som måtte gå barbent, i sekk og aske, den tunge vei til Canossa for å anerkjenne sin pavelige rival som den sterkeste. Denne hadde bannlyst ham og dermed fratatt ham den keiserlige jurisdiksjon. Men både keiser Henrik og pave Gregor tilhører en for lengst svunnen tid. Og det er vel lite sannsynlig at datidens forhold mellom kirke og stat noen gang kommer tilbake. Jeg tror neppe at vi skal beklage det, selv om hensikten ikke alltid har vært dårlig, så har blandingen av religion og politikk i det lange løp sjelden vært heldig for Kirken. Og man kan spørre seg selv om hvorfor man fra kirkelig hold skulle gå inn for å bruke politiske maktmidler for å styrke Kirkens posisjon. Noe slikt er igrunnen klart i strid med det som evangeliet beretter om Kristus og hans budskap.

Hele Kristi menneskevordelse, hans holdning og hans gjerning er en klar avstandtagen fra alt som heter makt og posisjon. Han blir født i kummerlige forhold. Han lever i mange år en ytterst anonym tilværelse som sønn til en håndverker i en av Palestinas minst imponerende småbyer. Først etter mange år dukker han opp som forkynner i Jordan-distriktet. Johannes Døperen er den første som oppdager ham. «Midt iblant dere står en dere ikke kjenner. Det er han som er Guds utvalgte.» Så er hans time kommet, mange følger ham med spenning og interesse. Kanskje de nå endelig har funnet den store nasjonale leder som skal frigjøre Israel. Men disse forventninger blir til en fattig illusjon. Han er ingen streber. Han søker ingen popularitet heller. Han refser like meget som han trøster og helbreder og hans daglige følge er i grunnen lite oppsiktsvekkende. Endog hans nærmeste medarbeidere har sine stille forventninger, men han parerer deres klossete spørsmål om hvem som skal få de beste stillinger i hans rike, han peker på et lite barn og sier: «Hvis dere ikke blir fordringsløse som disse små har dere ingenting å gjøre i mitt rike. Og han sier: Salige er de som vet seg fattige, salige de ydmyke, salige de som blir forfulgt og

som sørger. De skal ta jorden i eie og himlenes rike tilhører dem.

Dette er Kristi innstilling. Alt dreier seg hos ham om menneskets hjerte og sinn. Han satser på den moralsk sterke typen, den som eier oppriktighet, som har overskudd til å vise velvilje og overbærenhet. Den som kjenner sin begrensning uten å miste balansen. Det er denne type Kristus også tenker på når han sier: Dere skal være verdens lys og jordens salt.

Det gjelder slett ikke å isolere seg og danne en ghetto, å reise makt mot makt eller miljø mot miljø. Det gjelder ganske enkelt å stå midt i verden og fungere der som lys og salt.

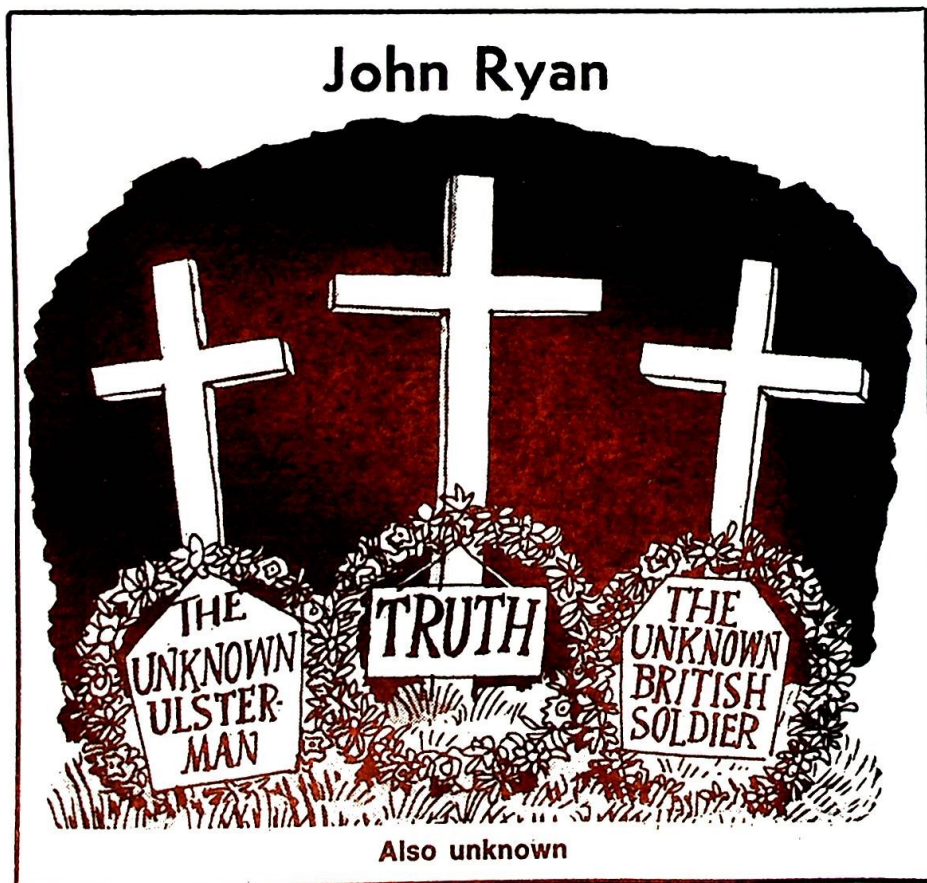
Når Vatikanstaten i våre dager ikke er mer enn en lilleputt-stat, er ikke det noe foruroligende. Det har nemlig ingen hensikt at Kirken opprettholder gamle skanser fra tidligere epoker. Dens styrke ligger på et helt annet plan enn det verdslige. Kirken må satse på de åndelige ressurser den eier og som den må formidle til de enkelte troende. De enkelte troende

må gjennomsyres av evangeliet slik at de kan spre kristen inspirasjon, gi kristne impulser i en verden hvor det er lidelser og forvirring, hvor det hates, engstes og fortviles. Eller som det heter i den kjente bønnes som tilskrives Frans av Assisi: Vi må være redskap for Herrens fred. Vi må bringe kjærlighet der hatet gror. Tro der hvor det er fortvilelse. Vi må bringe tilgivelse der urett er begått, skape enighet der spliden raser, spre lys i mørket. Vi må bringe glede der hvor sorgen bor.

Kirken står sterk i den utstrekning dens medlemmer virkelig virker som lys og salt. Den står svakt når dens medlemmer svikter i så henseende.

ST. OLAV'S
REDAKSJON

TLF. 20 72 26 - 28 01 04

NYE BØKER

IVO ANDRIC

Da den jugoslaviske dikteren Ivo Andric ble tildelt Nobelprisen i 1961, ble hans umiddelbare menneskelighet fremhevet. Her var en Nobelprisvinner som kunne nå alle. Fra den tiden er han kjent først og fremst for de to store romanene «Broen over Drina» (1960) og «Konsulene» (1962). Enkelt og sillferdig får forfatteren fortalt at det menneskelige er uhyrlig iblant og dets betingelser er slik at det fortjener dyp medfølelse.

Nå kommer hans tredje bok på norsk, «Den forbannede gården». Denne beretningen fra et varetektsfengsel i Konstantinopel, er kanskje hans mest berømte fortelling. Den kristne munken Petar beretter like før han dør til en yngre klosterbror om sine opplevelser i fangenskapet. Ved en tilfeldighet havnet han i den forbannede gården, under en reise til Konstantinopel for sitt kloster i Bosnia. Og den unge klosterbroren bringer disse levende erindringerne videre, dypt bevegde historier om menneskers lodd og deres måte å bære det på i livet. Innenfor de rommelige murene var alle slags nasjonaliteter og religioner representert, ut og inn av portene gikk en stadig strøm av skyldige eller uskyldige mennesker. Alle var de prisgitt den eksentriske fengselsbestyrerens effektive vilkårlighet.

Denne lille romanen utkommer som billigbok i den nye klassikererien i Cappelens Uglebøker. Serien ble påbegynt høsten 1971, og skal omfatte sentrale verk i nordisk og europeisk diktning som enten ikke tidligere har vært utgitt på norsk, er utsolgt eller som bare finnes i eldre oversettelser.

«Den forbannede gården» er oversatt fra serbokroatisk av professor Arne Gallis.

Ivo Andric:
«Den forbannede gården»
Oversatt av Arne Gallis
Cappelens Uglebøker.

FRANZ KAFKAS FORTELLINGER

Interessen for Franz Kafka er stadig stigende. Ikke minst gjelder det hans fortellinger — både de syv bøkene han selv utga og de som finnes i hans etterlatte skriffter inntar en særstilling i moderne europeisk litteratur.

KIRKELIG ENHET

Av dr. teol. J. van der Burg

Takket være den økumeniske bevegelse, særlig siden det annet Vatikankonsil, er det en voksende forståelse mellom de forskjellige kristne trossamfunn. Man er blitt mer oppmerksom på de trosverdier vi har felles, og mange misforståelser av hverandres troslære blir etter hvert fjernet (f.eks. angående læren om rettferdiggjørelsen, Bibelens forhold til tradisjonen, Nattverdens offerkarakter). Imidlertid må vi vokte oss for en falsk økumenisme, som fordunkler de motsetninger som fremdeles eksisterer.

Spesielt gjelder det synet på Kirken. Det er uriktig å tillegge det annet Vatikankonsil den oppfatning at de mange kristne trossamfunn er omtrent likestilte eller analoge kirker, som alle utgjør Kristi ene Kirke. I konsilets konstitusjoner betegnes den katolske Kirke som «Kristi eneste (unica) Kirke» (Om Kirken 8; Om Økumenismen 3). Intetsteds brukes ordet «Kirken» i betydningen av hele kristenheten. De ikke-katolske tros-

samfunn er «adskilte kirker», hvis medlemmer bare har «et visst fellesskap med den katolske Kirke, nemlig på grunn av sin dåp og andre tros- og nådeskatte som stammer fra den felles av (Om Økumenismen 3 og 4; Om Kirken 8). Å betrakte hele kristenheten med de mange motstridende trosbekjennelser som en virkeliggjøring av Kristi éne Kirke strider mot Bibelens lære om Kristi Kirkes ufeilbarlighet (i kraft av den guddommelige bistand Jesus lovte den til trofast forkynnelse av hele hans lære — sml. Matt. 16, 18; 28, 18—20; Joh. 14, 16, 26; 1. Tim. 3, 15), som er grunnogmet i den katolske tro.

Konsilet avviser også teorien om den éne usynlige kirke bak de mange uenige synlige kirker. «Man må vokte seg for å betrakte det hierarkisk oppbyggede samfunn og det åndelige fellesskap som to forskjellige ting. De utgjør tvertom en eneste virkelighet . . . Dette er Kristi eneste Kirke, som vi i vårt *Credo* bekjenner som én, hellig, katolsk og apostolisk, . . . som vår Frelser bygget opp for all fremtid som en «sannhetens søyle og grunnvoll» (1. Tim. 3, 15). Denne Kirke, stiftet og ordnet i denne verden som et samfunn, har sin virkeliggjøring i den katolske Kirke, styrt av Peters etterfølger og de biskoper som står i kommunion med ham, selv om flere elementer av hellighet og sannhet også finnes utenfor dens organisasjon, elementer som, fordi de er Kristi Kirkes egne gaver, trekker i retning av den katolske enhet (Om Kirken 8). «Fullstendig innlemmet i Kirkens samfunn blir de som tar imot

(Forts. neste side)

Det er de etterlatte fortellinger som nå sendes ut i billigutgave under tittelen «Hiet og andre fortellinger». I forlagetets nystartede klassikerserie blant Uglebøkene er tidligere utsendt «I straffekolonien og andre fortellinger» — Kafka eget utvalg. Begge bind er oversatt av Waldemar Brøgger.

Franz Kafka:
«Hiet og andre fortellinger»
Orig. tit.: «Die Erzählungen»
(2. del)
Oversatt av Waldemar Brøgger
Cappelens Uglebøker.

VI BER OM

at alle adresse- og navneforandringer for abonnenter på ST. OLAV meldes spesielt med angivelse av gammel og ny adresse.

Og vi ber alle som er så vennlige å betale kontingenten om å skrive det navn og den adresse som bladet sendes til på postgirotalongen.

Fra Alesund har vi fått 2 talonger uten noe navn eller adresse. Hvem er det ???

Altså: Takk til alle som skriver abonnentens navn og adresse, og det med tydelig skrift!

ST. OLAV's eksp., Akersvn. 5, Oslo 1
Postgiro nr. 20 46 48

KIRKELIG . . .

(Forts. fra forrige side)

hele Kirkens ordning og alle de i den nedlagte frelsesmidler, og som *innenfor dens synlige samfunn* forenes med Kristus — han som styrer den gjennom paven og biskopene — ved disse bånd: trosbekjennelse, sakramenter, kirkelig forvaltning og fellesskap» (Om Kirken 14). Formålet for den økumeniske bevegelse er å «overvinne hindringene for fullt kirkelig fellesskap», så «alle kristne engang kan nå frem til den éne og eneste Kirkes enhet, den enhet som Kristus fra først av har skjenket sin Kirke, og som vi tror er uforgjengelig virkeliggjort i den katolske Kirke» (Om Økumenismen 4). De kristnes enhet må bevirkes ikke ved å forandre den katolske Kirkes lære, men ved at alle slutter seg til den enhet som alltid er blitt bevart i den katolske Kirke. «Den katolske Kirke er begavet med hele Guds åpenbarte sannhet og med alle frelsens midler» (Om Økumenismen 4). Den Hellige Ånd fører den nok stadig dypere inn i sannheten, men dens tros- og morallære og dens vesensstruktur kan ikke forandres.

N oe vesentlig i den katolske Kirke er læren om den apostoliske suksessjon. Ifølge denne lære, som Kirken har praktisert fra de eldste tider av, kan bare biskopene, som har sin suksessjon fra apostlene, meddele prestevielsens sakrament og derved bl. a. makten til å forvalte Alterets sakrament. Nødvendigheten av den apostoliske suksessjon til det gyldige presteembete holder også det annet Vatikankonsil uforminset fast ved (Om Kirken 20 og 21; Om Prestedømmet 1 flg.). Det betegner mangel på ordinasjonens sakrament som den særlige hindring for en felles nattverdsfeiring og derved for fullt kirkelig fellesskap (Om Økumenismen 22).

Et uavgjort spørsmål blant de katolske teologer er om muligens også en gyldig viet prest ved en ekstra bemyndigelse av paven kan meddele prestevielsens sakrament (likesom en prest ved en ekstra bemyndigelse av paven også kan meddele konfirmasjonens sakrament, som normalt bare forvaltes av biskopene). Et faktum, som har vært lenge kjent (og ikke først idag), er at paven i enkelte tilfeller har gitt en abbed, som ikke var biskop, tillatelse til å foreta prestevielsen. Stor betydning har dette spørsmål ikke, da det er teologisk helt sikkert at ingen prest kan gyl-

dig vie en til prest uten en særlig fullmakt fra paven. Noen gyldig presbyteral suksessjon har det derfor i Norge aldri eksistert, og vil det sikkert aldri bli opprettet.

M ed hensyn til pavens primat har det annet Vatikankonsil ikke på noen måte forandret den katolske Kirkes tidligere lære. Uttrykkelig sier det at det «i samsvar med det første Vatikankonsil bekrefter som en trossannhet for alle læren om den romerske biskop, om opprinnelsen, bestandigheten, omfanget og naturen av hans overhøyhet, samt om hans ufeilbarlige læreembete» (Om Kirken 18). At paveembetet i likhet med de andre kirkelige embeter betegnes som en «tjeneste», er ikke noe nytt. I overensstemmelse med Luk. 22, 26 har paven fra gammel tid av kalt seg «Guds tjeneres tjener». Men paveembetet er samtidig en maktutøvelse. «Den romerske biskop har i Kirken i kraft av sitt embete som Kristi stedfortreder og hele Kirkens hyrde, den fulle, øverste og universelle myndighet som han alltid har anledning til fritt å utøve» (Om Kirken 22). Det annet Vatikankonsil har nok fremmet det kollegiale samarbeide mellom paven og biskopene (ved bispekonferanser og synoder). Men det sier uttrykkelig at biskopene bare kan utøve sin kollegiale myndighet i avhengighet av paven (Samme kapittel). Paven bruker mange rådgivere, men han er ikke nødt til å rette seg etter et flertall. Hans definitive avgjørelser om tro og moral er «uomstøtelige i seg selv og ikke i kraft av Kirkens samtykke . . . de trenger ingen godkjennelse fra noe hold» (Om Kirken 25).

Jeg mener at ovenstående bemerkninger kan være nyttige, for at det ikke skapes urealistiske forventninger, som bare kan skade den sanne økumenisme.

Ny

HELGE ERIK SOLBERG er valgt til ny formann i Bispedømmets Legmannsråd.

Samtidig foreligger årsberetning for rådet i 1971:

«Legmannsrådet har i 1971 bestått av følgende medlemmer: Hans C. Christensen, formann, Dagfinn Føllesdal, viseformann, Pater Eilert Dahl O.P., geistlig rådgiver, Hans Taxt, økonom, Anna Louise Beer, Eirik Bliksrud, Karin-Elisabeth Bratbak, søster Sunniva Dicker, Olav Henriksen, Torfinn Juell, Ingjerd Lesoil, Victor Nagy og Brita Paus. Rådets sekretær var Helga Løvland.

I høstsemestret ble det en del forandringer i rådets sammensetning. På grunn av reisefravær ble Føllesdal avløst av Helge Erik Solberg og pater Dahl av samme grunn erstattet av pater Arno Gerritsma. Torfinn Juell måtte av helsemessige grunner trekke

Håndarbeidsbasar i Halden

Fra 18. februar til og med 4. mars. Åpent hverdag fra kl. 10—20. På søndagen er det åpent etter høymesse.

Andre interesserte menigheter eller foreninger som vil besøke oss, kan ringe tlf. 811 68 for nærmere avtale.

Bestilling av gjennomgangsslodd kr. 8,—, Birgittafor. Kristian V plass 1.

Vi ønsker alle hjertelig velkommen.

DEN NORDISKE VALFART TIL LOURDES

26. august—1. september 1972

7 dagers flyreise (Kastrup/Lourdes tur—retur) fuld pension på Hotel «Madonna» dkr. 975,—
særpris for syge på «Accueil Notre-Dame» » 775,—

Valfartspræst: Mgr. Knud Ballin, København.
Læge, sygeplejersker, samaritter medfølger.

Program og tilmeldelser: VALFARTSKOMITEEN
Barsehøj 25, DK. 2990 HELLERUP

formann i Legmannsrådet

seg tilbake, og som ny representant for ungdomssektoren ble utnevnt Harald Jarning.

Det har vært holdt syv ordinære møter, hvorav ett i Neuberggt. 15, de andre i Akersveien 5. Foruten medlemmene var Svein Garwood tilstede på et møte for å drøfte Tønsberg-jubileet, pater Raulin en gang for å redegjøre for «Rettfærdigheten i verden», og Kari Hansen i anledning voksenopplæringen.

Kontakten med menighetsrådene har fortsatt etter de opptrukne linjer, idet halvårlege fellesmøter ble holdt på Mariaholm 20.—21. mars og 9.—10. oktober, begge ganger med godt fremmøte fra menighetene. De emner som ble tatt opp var religionsundervisningen, menighetenes økonomi, voksenopplæringen og regler for menighetsråd.

Religionsundervisningen ble behandlet på mars-møtet, der Torfinn Juell i et innledningsforedrag ga en oversikt over det arbeide som hittil har vært gjort siden biskopen i 1965 innkalte til en konferanse og nedsatte to kommisjoner til å arbeide med saken. Juell fremsatte en del synspunk-

ter om autoritetskrisen og om behovet for større engasjement blant foreldre, lærere og prester. Diskusjonen konkluderte med at menighetsrådene burde engasjere seg sterkere og se på problemene i de enkelte sogn. Legmannsrådet har senere fått anmodning av biskopen om å oppnevne legrepresentanter til et ad hoc pastorallråd for religionsundervisningen i bispedømmet, som skal komme i gang i 1972.

Menighetenes økonomi ble tatt opp til videre diskusjon på begge møter, og «Bidragsutvalget», som har fått i oppdrag å utarbeide forslag til en bidragsordning for bispedømmet, har både gjennom skriftlige uttalelser fra menighetsrådene og gjennom synspunkter fremsatt på Mariaholm-møtene, fått et godt grunnlag til å bedømme forholdene i de enkelte sogn.

Når det gjelder voksenopplæringen, har 1971 bragt lite nytt, og de planer man hadde i 1970 er blitt forsinket eller oppgitt av mangel på krefter. På oktobermøtet ble imidlertid situasjonen grundig belyst av Kari Hansen og pater Arno, som begge vil engasjere seg i fortsatt virksomhet etter at be-

hovet for voksenopplæring igjen ble sterkt fremhevet fra menighetenes side. Dessuten vil Ingjerd Lesoil delta som sekretær for denne del av Legmannsrådets virksomhet. En verdifull hjelp og oppmuntring har rådet fått ved at St. Franciskus-søstrene i Bergen sendte en gave på kr. 2000,— til voksenopplæringsarbeidet i 1971 og kr. 2500,— for 1972.

Menighetsrådsstatuttene, som allerede var diskutert i 1970, fikk en bred behandling på begge fellesmøter i 1971 på grunnlag av utkast fra Legmannsrådets utvalg — Odd Barra og

(Forts. neste side)

Sct. Annæ Rejser - Pastor d'Auchamps Rejser 1972

PROGRAM

ITALIEN:

- 25/3—4/4 — påske i Rom — 11 dg. fly — kr. 1245,—.
Rejseleder: Annie Rastrup.
- 21/4—5/5 — forårstilbud — Rom — 15 dg. fly — kr. 835,—.
Rejseleder: Pastor Jac. Adams.
- 23/6—7/7 — sommer i Rom og Assisi — 15 dg. — fly — kr. 1325,—.
Rejseleder: Annie Rastrup.
- 29/9 —15/10 — «Kulturperler» — 17 dg. — fly — kr. 1425,—.
Rejseleder: Pastor Laurits Brunicardi.
- 15/10—22/10 — etterårsferie i Rom — 8 dg. fly — kr. 875,—.

ISRAEL:

- 6/4—27/4 — 22 dg. — fly — forår i Det hellige land — kr. 2550,—.
Rejseleder: Pastor Paul d'Auchamp.
- 13/7—27/7 — 15 dg. — fly — sommer i Det hellige land — kr. 2250,—.
Rejseleder: Pastor Giel Gommans.

Program og opplysninger fås hos:

Steno Rejser, Holmbladsgade 11, 2300 København S.
Tel. (01) Asta 2312 — kl. 10—17
eller Annie Rastrup, Nyacintgården 15 II, 2300 København S.
Tel. (01)58 74 12, bedst efter kl. 16.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	}	Oslo
Bispegården		
St. Joseph's Institutt		
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Dominikus kirke	}	Arendal
Lunden Kloster		
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem	}	Bergen
Sta. Katarinahjemmet		
St. Franciskus Kirke		
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke	}	Hammerfest
Vår Frue Kirke		
Marias Minde	}	Hønefoss
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken	}	Lillestrøm
St. Josephs Hosp., Drammen		
St. Torfinns Klinik, Hamar	}	Tromsø
St. Elisabeth Inst.		
St. Mikals Kirke	}	Trondheim
St. Mikals Prestegård		
St. Theresia Hosp.	}	Tønsberg
St. Franciskus Hosp.		
St. Magnus Kirke	}	Tønsberg
St. Magnus presteg.		
St. Elisabeths Hosp.	}	Tønsberg
Vår Frue Kirke		
Bispegården	}	Tønsberg
St. Olavs Kirke, Bispegården		
St. Olavs Kirke	}	Tønsberg
St. Olavs Prestegård		
St. Olavs Klinikk	}	Tønsberg

Ved bestilling av olje:
Oslo 68 34 60 - Service 68 34 66

Ny formann . . .

(Forts. fra forrige side)

Anna Louise Beer. Etter sluttbehandlingen i oktober ble det endelige forslag oversendt biskopen.

I Europeisk Forum har det fortsatt vært aktivitet, selv om det ikke ble holdt noe fellesmøte i 1971, og Legmannsrådet har stått i kontakt med Liaisonkomiteén både ved møter og korrespondanse. Etter anmodning av presidenten, dr. Plum, sendte formannen inn en utredning kalt «Noen tanker om betydningen av moderne organisasjonsteori for Kirken» og pater Dahl en annen om «Katolikkenes diasporasituasjon og deres samfunnsmessige og kulturelle ansvar som minoriteter i en sekulariseringstid» til fremleggelse på møte i Liaison-komiteén. I november deltok formannen i et møte i Liaison-komiteén i Paris, der han sammen med to andre representanter var med i et arbeidsutvalg

som skulle forberede temaet til det europeiske møte i 1972. Man er enig om at hovedemnet skal dreie seg om en fornyelse av legmannsorganisasjonens struktur. En slik fornyelse vil være nødvendig for å få arbeidet inn i en hensiktsmessig form og lette kontakten og samarbeidet både innen de enkelte land og utad på det europeiske og internasjonale plan.»

et mildere klima med hensyn til vurderingen av ekteskapsmoral, sølibatsplikt, betingelse for mottagelsen av sakramentet, den religiøse oppdragelse av barna, fastepraksis osv. Pater Arno OFM vil forsøke å skildre bakgrunnen for denne klimaforandring. Foredraget er ment som en innledning til gruppe- og fellesdiskusjoner.

Mariaholm 18.-19. mars

I forbindelse med et møte for menighetsrådenes representanter på Mariaholm 18.—19. mars, sier Helge Erik Solberg, Legmannsrådets nye formann:

«Kirkens pastorale holdning har endret seg en del i våre dager. Den synes ikke mer å stille de samme strenge krav som før. Mange sporer

Nyhet fra St. Olav Forlag:

FRANÇOIS MAURIAC:

MIN TRO

Et personlig vidnesbyrd som kaster oppklarende lys over den store romanforfatters livsholdning og personlighet — og hans forhold til kirken.

Kr. 16,—.

LØSSALG AV ST. OLAV

I GRUNDT TANUMS
BOKHANDEL,
UNIVERSITETS-
BOKHANDLENE
I SENTRUM OG PÅ
BLINDERN

DRAMMEN

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

TYRILYS

DRAMMEN

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

FREDRIKSTAD

C. HANSSENS

Trykkeri og Bokbinderi

Tlf. 13 056

FREDRIKSTAD

**FREDRIKSTAD
GLASSMAGASIN**

FREDRIKSTAD

Byens spesialforretning

Olsson
TAPÉT OG GULVBELEGG

Agentgt. 1 - Tlf. 17 080

Andr. Jønne &

Kontormaskiner - Kontorutstyr

Storgt. 4 - Fredrikstad

Tlf. 12 945

EDVARDESEN & NORDHEIM A/S

Autorisert Installatør
Radio og Elektrisk utstyr

Tlf. 11 220 - Fredrikstad

ØSTFOLDMEIERIET

Avd. Fredrikstad

O. Henriksens Sønner

Aut. Rørleggere og Rørhandel

FREDRIKSTAD

Etabl. 1904

Sentralbord 15 840

ner. Det vil derfor være en fordel om deltagerne på forhånd tenker over emnet.

Som dere vil ha sett av referatet fra siste møte i Legmannsrådet, har vi reservert Mariaholm i dagene 31/5—4/6 og vil prøve å få i stand noen studiedager over den hollandske katekismus. Pater Fjeld O.P. er villig til å holde foredragene. Hvis dette skal kunne realiseres, må vi imidlertid ha aktiv hjelp fra menighetsrådenes side med hensyn til opplegg og forberedelse. Vi vil gjerne diskutere dette nærmere på Mariaholm og ber dere tenke over saken og om mulig undersøke om det er interesse i de enkelte menigheter for slike studiedager.

Resten av programmet vil bli referatsaker, men vi har satt av plass for eventuelt nytt fra menighetene, og vil gjerne drøfte programmet for neste møte. Kanskje noen har forslag til emne.

Til slutt kan vi glede dere med at Biskopen vil være tilstede søndag den 19.

(Forts. neste side)

**MARIAKONGREGASJONEN,
OSLO**

Onsdag 1. mars: Messe i St. Olavs kirke kl. 19.
Deretter samvær i foreningslokalet med foredrag av pater Horvath, S.J.: «Fremmede iblant oss.»
Alle interesserte damer er velkomne.

**Allslags snekkerarbeid utføres
REIDAR MYRVOLD & SØN**

Gladsvel 23, Grefsen
Tif. 21 18 32

**KVALITET I
KJØTT, FLESK OG
PØLSEVARER**

Jens J. Andersen
TØYENGT 2, Oslo

OSLO

C. Tennant Sons & Co. A.s

Tollbodgaten 27 - Oslo - Telefon 42 18 94

MALERMESTER

Otto Foerster

utfører allslags maler- og tapetserarbeider
Tif. 21 69 06

**THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI**

Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo
Telefon 20 40 02 - 20 70 02

**TASEN BOK- OG PAPIR A/S
ERLING THORNE**

Kaj Munks vei 41, Oslo 8
Tif. 23 02 40

E. Sunde & Co. Røploggerbedrift A/s

VARME- SANITÆR OG SPRINKLERANLEGG
Ulvenveien 89, Økern, Oslo 5. Tif. 67 77 84

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Privat 55 77 87 - 69 43 72
Tif. 20 79 06 - 20 79 05

Spesialforretning i
RUSTFRITT STAL
For sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II
Tif. 33 36 24 - Oslo
Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

Et godt tilbud!

«On The Rocks» glasset
„Pactofino“

Laget av tindrende klart glass.
Lekkert i utførelsen og stø i formen.

Et alle tiders all-round glass.
Pris pr. stk. kr. 3.50.

Vi sender over hele landet mot postoppkrav.

Galligani

Stortingsgt. - N. Slottsgt.
Vikaterrassene

KJØDETS LYST

Filmen handler egentligen om två människors ensamhet. Trots den vävilligt inställda kritiken både här i Norge och i Sverige till denna film, har vi sett bättre filmer på detta tema. I den här börjar handlingen på 50-talet, under en sorts danstillställning, där man ser en ung Jack Nicholson (som också är regissör) och en något yngre Arthur Garfunkel i jakt på en och samma flicka. De får henne bägge två, den ene med mer känsla än den andra. Om man är intresserad av en lättare form av «kasern-snack» och petting i 50-talets USA så kan det vara ganska så roligt till en början. Tyvärr blir det hela så småningom långtråkigt och man får en fadd smak i munnen.

Filmens huvudpersoner glider mer och mer ifrån varandra, den ene gifter sig borgerligt och den andre får med tiden en älskarinna (som f.ö. spelas mycket bra av Ann-Margreth). Det förefaller som om de inte märker hur långt de kommer från varandra och upprätthåller en sorts ytlig kontakt. Inte förrän vid slutet då det är mycket uppenbart att de inte ens talar samma språk, lyckas de på något sätt frigöra sig från varandra.

Frågan är vilket värde den här filmen har och till vilken publik den riktar sig. Jag har hört goda vänner, som ursprungligen kommer från USA, brista ut i lovord över filmen. Kven de som är i åldersgruppen från 40 år och uppåt tycker om den. Varför vet jag inte, ingen har kunna förklara och jag kan inte sätta mig in i deras situationer. Kanske är det för att slutet av filmen är en så våldsamt karikatyr, att man inte ens behöver känna den minsta lilla oro föratt möjligen tvinga sig in i en eller annan form av medveten eller medveten identifiering med någon av huvudpersonerna. Kanske är det just därför. Men personligen tycker jag inte alls om filmen. Antagligen för att jag inte ser något bra, lustigt eller skarpt i att se vare sig John Nicholson eller Arthur Garfunkel som tjockmagade fyrtio-åringar, den ene impotent och den andre med sexuella besvär som «botas» av en prostituerad. Det är snarare tragiskt.

Ensamheten är en av vår tids mest utbredda sjukdomar. Den driver en hel del människor till självmord. Oförmågan att kunna kommunicera med de människor som omger oss är något av det värsta en människa kan uppleva. Kunde man inte tänka sig att dessa allvarliga problem som *bör angå oss alla*, skulle kunna framställas på ett sätt så att man blir tvungen att ta ställning? Inte bara på ett sätt som gör att man antingen anser att man sett en dålig eller en bra film? Denna film borde inte vara en underhållningsfilm, den borde inte lämna oss oberörda för de problem den försöker behandla. Men den gör det. I och med detta så finns risken att våra «medmänskliga» känslor trubbas av ytterligare. Och det kan gå så långt att de blir helt avtrubbade. Och jag har en känsla av det inte bara vore synd, utan kanske också en synd. Låt oss försöka hålla stånd mot inflationen i våra egna känslor och låt oss slippa all film och annan form av «kulturutbud» som trubbar av oss.

C. A.

Mariaholm

(Forts. fra forrige side)

Legmannsrådet vil som tidligere dekke utgiftene til reise for én representant fra hvert sted. De deltagere som ikke selv ordner med reisen helt frem til Mariaholm, bes oppgi dette sammen med påmeldingen, slik at vi kan sørge for bilplass fra Akersveien 5 kl. 12.30. Vi vil også gjerne høre om det er noen som har behov for et sted å ta inn for avreisen, og når de i tilfelle kommer til Oslo.

Vi håper på stor oppslutning fra menighetene og ber om påmelding så snart som mulig, senest innen onsdag 8. mars, til sekretæren: Fru Helga Lovland, Slemdalsv. 39, Oslo 3. Tlf. 60 29 30 efter kl. 18.00.

L IKTE DE
DETTE NUMMERET?
SÅ GJØR NOE MED
DET DA, GI BLADET
TIL ANDRE —
BESTILL NOEN GAVE-
ABBONNEMENTER, GI OSS
ANNONSER OSV.
LIKTE DE
DET IKKE, HAR
VI ET ANNET
GODT RÅD:
GJØR NOE MED
DET — —SEND
REDAKSJONEN
STOFF TIL NESTE
NUMMER FOR EKS.

RED.

STØTT
ST. OLAV
GI ETT
GAVE-
ABBONNEMENT !

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Faste medarbeidere: Hallvard Rieber-Mohn O.P., D. J. Boers O.F.M.,
Per Bjørn Halvorsen O.P.

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.
Redaktøren privat 28 01 04.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 40 pr. år.
Kr. 20 pr. 1/2 år. Utlandet kr. 45.

Annonser: 10 dager før utg.dagen.
24 nr. årlig. - Postgiro 204 648.